

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Τὸ χρηματοκινέωτιο ἐνὸς Ἰταλοῦ ζητιάνου. Τὰ χρυσαφικὰ τῆς γρηγᾶς Μεσσάρ. Πῶς τιμωροῦσαν τοὺς ζητιάνους στὶς διάφορες χώρες τῆς Εὐρώπης. Η τραγικές πυρές τοῦ Κεδεύργου καὶ τῆς Στουτγάρτης. Ζητιάνει βαθυπλευτοί. Ὁργανώσεις ζητιάνων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΛΩΣ θὰ ξέρετε τὴν παρομία ποὺ λέει δι': «ὅποις δωλεύει έχει ἔνα πουκάμισο, κι' δόποις δὲν δουλεύει έχει δύσο;» Λεπτὸν σύλλογο ζεταῖς κανίς υπέροπτος απὸ τὸ διάβατον μιᾶς ἑπτάριτκης εἰδήσεως, ἢ δοτοις δημοσιεύστηκε αὐτὲς τὶς ίμερές στὶς εὐρωπαϊκές ἐπημερίδες.

Τὴν περισσέμενην ἔβδομην δινὸς αστινομικοῦ ἔπιπταν στὸ Τορίνο ἕνα γέρο ζητιάνο, τιμημένο μὲ ἀράταστα ρυταροῦ κουρέλαιο, ὃ δόποις παρέβανε τὴν αὐτοποὶ ἀστινομικοῦ διάταξιν κι' ἔμεινε στὰ μαγαζῖα γιὰ νὰ ζητηῇ εἰλημπούνην...

Ο ζητιάνος αὐτὸς ποὺ οερούνταν κυριολεκτικά στὸν δρόμον μισθύγινος, τροποκρατήθηκε τόσο ἀπὸ ἔνα φανουρεντικὸν ἀδικιαλόγητο πόσο, ὅτε ἔκανε τὸν ἀστινομικοῦ νὰ ὑποκινηθεῖ διὰ τὸν θάνατον τοῦ θανάτου ποὺ ἔπειτε νὰ τὸ ζητιάνον μὲ κάθε τρόπο. Ζήτηνας λοιπὸν νὰ μέμονται τὸν δύναμον του, μὰ ὁ ζητιάνος ἀρνήθηκε νὰ τοὺς τὸ πῆ. Ζήτησαν ἀξόμην νὰ τοὺς δηδήγηση στὸ διπότι του, μὲ καὶ αὐτὴ τὴ φορά δρεμμένων μπροστὰ στὴν θάνατον τοῦ θανάτου ποὺ ἔπειτε στην ζητιάνον τὴν ἀπονομὴν τοὺς κι' διώσεις συμβανεῖ σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις, ἔβαλαν εἰς ἐνέργεια τὰ μεγάλα μέσα. Ο ζητιάνος τὸτε ἀναγκάστησε ν' ἀποκαλύψῃ διὰ λεγότανε Μικέλε Κασσαρίνι κι' διὰ καθόπανε σ' ἓν περγού τῆς ὁδοῦ Μπανάκα, σὲ μιὰ παῖκη καὶ λαϊκὴ συνοικία τοῦ Τορίνο.

Περιέργοι, λοιπὸν οἱ ἀστινομικοὶ τὸν πῆραν μαζὸν τους καὶ πῆγαν στὸ σκοτεινὸν ὄπιγέον του, δίχως νὰ φαντάζονται ὡτόπιον τὸν ζητιάνην ποὺ τὸν περιέμενε ἔκει πέρα, γιατὶ ἀπὸ τὴν πρόθυρη ἔφεινα ποὺ ἔκαναν, ἀναζάληγαν πίσω ἀπὸ ἔνα σωρὸ παλᾶ κι' ἀλλοπρόσαλλα πρόγυματα ἔναν σιδερένιο χρηματοβιβώτιο!...

Τὸ οντόξην τότε μὲ τὰ κλειδιά ποὺ πήραν διὰ τῆς δίας ἀπὸ τὸν αυτοτρόπῳ Κασσαρίνην κι' εἶδαν κατάπληκτοι διὰ ήταν γεμάτο ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργιφῆ νομίσματα, ποστισμένα σὲ διάφορες θέσεις, καθὼς καὶ ἀπὸ χαροπομίσματα καὶ χρενύγραφα!...

Ο Μικέλε Κασσαρίνη, ὁ γέρος ποὺ ζητιάνευε, μισθύγινος στὸν δρόμον, εἶχε μιὰ περιουσία διὰ οποιαδήποτε τίς 800.000 λιρέττες, δηλαδὴ τρία περίπου εἴκατομμαρά δραχμῶν!...

Ο ζητιάνος αὐτός, φιλάργυρος ὁ ποὺ δίλοι οἱ ἀπάτεων τοῦ συναριού του, εἶχε κατορθώσει μέσα σὲ πεντητά χρονία νὰ συγκεντρώσῃ μὲ ἀφάντωστες στρεψίες, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς ποὺ ζητιένται ἀπάτες, ὥῃ αὐτὴ τὴ μεγάλη περιουσία.

***

Ο Μικέλε Κασσαρίνη διώσει δὲν είναι κανένα φανόμενο. Θύ μιαροῦσε κανεῖς νὰ γράψῃ ἕνα περίεργο καὶ ξειραρτικά ἐνδιαφέρον Β.θίοι μὲ παρόμοιες Ιστορίες ζητιάνων, οἱ δόποις ἐκμεταλλεύονται τὴν σημιτόνια τὸν ἀνθρώπων καὶ θησαυρούν. Πλέοντας ἀκοίδως δὲν πέθανε στὸ Παρίσι ή περιέψην Ἐλισσαβέτα Μονσάρ, τὴν δοπιά οἱ ἀνθρωποι τοῦ ὕπαυτου καὶ οὐλαπτουργίσαντας τὴν φωνάζαν μετὸ τὸ καΐδεντικὸν της δινούμα εἰλέτταν, ποὺ σημανεῖ ἀνόητη; Άλλη δὲν πότε τὸ θάνατο της ἦ άστυνομία ἀνεκάλυψε τὴν πραγματική της πρωτικότητα. Η εἰλέτταν Μονσάρ ητον σ' ὅλη την ζωὴ μὲ μιαστοριώδης κλεπταποδόχη, η δοτοις εἶχε τὴ μανία νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὶς πότεταις ἀντρέστριες κι' ἀπὸ τὶς γινώσκεις τοῦ δρόμου τὰ χρηματικὰ ποὺ ἐκλεβαν, μὲ ἀλάχιστα χρηματα καὶ νὰ τὰ μαζεύει μέσος σὲ παλῆς μάλλινες κάλτσες, τὶς ἀπότελες ἐκρύψει κάτιν ἀπὸ τὸ ἀγριόντα στρώμα της. Αὐτὸς ὁ θησαυρός ποὺ ἀπέζει περισσότερο ἀπὸ 800.000 φράγκα, δηλαδὴ περισσότερες

εο ἀπὸ τὴν ζητιάνωδην δραχμῶν, θὰ μποροῦσε νὰ στολίσῃ τὴ βιτρίνα τοῦ καύτηρου κοσμηματοπωλείου τῆς λεωφόρου τῆς Ὀτερας. Κι' διος η φιλάργυρη γοητία Μονσάρ πέθανε μὲν νύχτα ἀπὸ τὸ κρίσιο κι' ἀπὸ τὴν πείνην. Ξαπλιώμενή ἀπάνω στὰ κοινωνικά χροναρικά της, τὸ διώμα εἰλέσθησε μετανοετικά σαράντα ὥραις ληγούριο χρόνια μὲ τὰ λεφτά ποὺ τῆς ζένιανα ή φιλάργυρωτες κηνώσει.

Η Μονσάρ, καθὼς βλέπετε, συνέχει τὴν παλὴν παραδόσιο τῶν ζητιάνων τῆς Αἰλῆς τῶν Θαυμάτων, τῆς περιέργης αὐτῆς αἰλῆς που προγράφει στὸ Βίκτωρ Οἰνούς την «Παναγία τῶν Παρισίων», καὶ στὴν δέσι οὐρίδης τῆς διάτοις έχει πετεῖ σήμερα τὸ σινεάτιο «Μιράζ», τὸ πιὸ μοντέρνο καὶ τὸ πιὸ πολυτελές ἀπ' διατάξεων στὸ Παρίσι...

***

Οι ζητιάνοι ήσαν πάντα ή φοβερώτερη πληγὴ τῆς κοινωνίας. Μέχρι τοῦ 1500, δοτοις ἀπὸ αὐτῶν ἔπειταν στὰ χέρια της ἀστινομίας, μαστιγωνόντουσαν ἀπὸ τὸ δίριμο μέχρις μάλατος στὴν πλατεία τῆς Γρέβης καθὼς καὶ μποστά στὴν μακρή πλατεία τῆς μητροπόλεως τῆς Παναγίας.

Στὴν Αγγλία διώσει, ἔπειτας ἀπὸ τὴ μαστίγωση, οἱ ζητιάνοι κι' οἱ ἀλληγεὶς ἐποκοινωνοῦντο κι' ἀπὸ μὲν ἄλλη πιὸ σκληρή τιμωρία : τὸν ζηνόβαν τὸν αὐτὸν! Η βασιλικὴ Εἰλισσάθετ μάλιστα, ἀν κι' θεωρεῖτο ὡς γνωσταί μὲν κατά παρδιά, εἰχε διατάξει καὶ τοὺς κρεομούντους, διὰν ήσαν μεγαλεῖτορι μὲν κατά δεκαοχτώ χρόνων. Στὴν Ισπανία ή τιμωρίες τῶν ζητιάνων ήσαν ἀνάλογες τῆς στραβοκεφαλαῖς τοις. Τὴν πρότη φορά ποὺ ήσαν ένα ζητιάνος ἡ άλλη νὰ γρψεῖται ημέρην τῶν παναγίων μὲν κατέβανεν στὰ στάτια, τὸν πιμαδόσιον μὲ έπατο δαβάτισμος τὴν ώρα καὶ στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν. Τὴν δευτέρη φορὰ τὸν παστίγων τῶν πατών νὰ μάστων καὶ τὸν ἔρωχην τὸν ποδόν τοῦ στραβοκεφαλοῦς καὶ τὸν στραβωροῦσαν γιὰ τελευταῖς φορά μὲ έκατον περισσούσιν καὶ τὸν στέλναν στὰ κάτεργα γιὰ τέσσερα χρόνια. «Αν τώρα ούτε κι' αὐτὴ νὰ τιμωρία δὲν τὸν ζένει νὰ βάλῃ μιαλό καὶ τὸν ξανάτιναν νὰ ζητιανεύει στὸ δρόμους, τὸν ξετελναν στὰ κάτεργα λοισίων...»

Πιὸ σκληρές ήταν οἱ τιμωρίες τῶν ζητιάνων τὸν παλῆν καιόδη στὴν Γερμανία. Άπλο ξανθικό ποὺ τοῦ 1586, βλέπομε διὰ τὴν Θυριγγία καὶ στὴ Βιρτεμβέργη δταν οἱ ζητιάνοι ξεπακολουθοῦσαν νὰ ζεγελοῦν τὸν κόσμο μὲ τεχνήτες παραμορφωτες τοῦ σώματός τους, καγιώνταν στὶς δηρόστεις πλατείες. Στὸ Κεδεύρο μάλιστα τὴν «Ανοίκη» τοῦ 1563 κάπαν καντανοί στὸν παρόν τέσσερις ζητιάνοι, εἰ δοτοις ζέναν τοὺς τυφλοὺς καὶ τοὺς γκλωύζ, ἐνώ έβλεπαν καὶ περπατοῦσαν καλύτερα ἀπὸ τὸν καθέναν. Στὴ Στοιτγάρη πάλι, κατά τὸ 1570, οἱ ζητιάνοι είλαν κατατήκτες τόσο ἀντρόφοροι, δοτοις καὶ τὸν ζητιάνον τοῦ στραβοκεφαλοῦς μὲν κατάπληκτος τοῦ παρόντος, διατάξεις καὶ νὰ καθοδίσουσαν μὲ δλότηρη σειρά ποινῶν, ἀπὸ τὴ μαστίγωση καὶ τὸν καντανοῖ στὴν πλατεία τοῦ Αγίου Γοθάρδου εἰλέσθησαν τοὺς ζητιάνους ίδιως δέντρον, γιὰ δοσούσαν τοὺς πατέρους τοὺς ζητιάνους στὴν πλατεία τοῦ Αγίου Γοθάρδου εἰλέσθησαν τοὺς ζητιάνους, οἱ δοτοις διῆσαν ἀναγέρεις διητάξεων τοῦ πατέρου τοῦ ζητιάνου, μέσος σὲ παλῆς μάλλινες κάλτσες, κάνοντας μετάποτα τὸν ζητιάνον. Αποτέλεσμα τῶν αὐτηρῶν διητάξεων μέτρων ήταν νὰ κανονίσεται στὴν πλατεία τοῦ Αγίου Γοθάρδου εἰλέσθησαν τοὺς ζητιάνους, οἱ δοτοις διῆσαν ἀναγέρεις διητάξεων τοῦ πατέρου τοῦ ζητιάνου, μέσος σὲ παλῆς μάλλινες κάλτσες, κάνοντας μετάποτα τὸν ζητιάνον. Οι περισσότεροι εἶται ζητιάνοι, οἱ δοτοις διῆσαν ἀναγέρεις διητάξεων τοῦ πατέρου τοῦ ζητιάνου, μέσος σὲ παλῆς μάλλινες κάλτσες, κάνοντας μετάποτα τὸν ζητιάνον. Εἰταρεῖται τὸν πόρπον καὶ ησαν πλονιώτεροι ἀπὸ πολλὰ μέλλη τῆς συντεχνίας τῶν Βιρτεμβέργων καὶ τῶν ζητιάνων σειράς της Εὐρώπης...»

***

Μὲ παρόμοιες αἰσθητέρες τιμωρίες προσπαθοῦσαν νὰ περιορίσουσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ζητιάνων κι' η ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης.

Ἐκείνη η χώρα διώσει, η δοτοις παροντικαῖς τὸ θέαμα ἀληθινῆς Κο-

Ζητιάνοι τοῦ Παρισίου, κάτω ἀπὸ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουνάρα.

λάσεως τὸν παληὸν καιρό, ήταν ἡ Βοημία. Οἱ ζητιάνοι κατὰ τὸ 1630 ἤσαν τόσοι πολλοὶ στὴν Πράγα, ὅστε νόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι κάτοικοι. Οἱ δρόμοι καὶ ἡ πλατεῖας τῆς Πράγας, ἀπὸ τὸ πρώτο ὃ τὸ Βράδιο, ἤσαν γεμάτοι απὸ πλήθη κουφελασμένων καὶ ψιταρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τεμπέλιαζαν στὸν ἥπιο καὶ διανύσσαντες ἀποτελοῦσαν τρομερές ληστοσιτιμορίες, οἱ διοίτες λεπλατοῦσαν τοὺς φούρνους καὶ τὰ καταστήματα. Ἀπὸ τὴν Πράγα ἀλλωστε ξεκινοῦσαν γιὰ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Εὐρώπης οἱ μυτηρώδεις «Βοημοί» ποὺ ὅχι μόνο ἔξαπτούσαν καὶ ἐλεβαν τὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ δὲν δίσταζαν νὰ κάνουν τὰ πιὸ στηγανοὺς ἔγκληματα.

Οἱ ζητιάνοι ὁποτέδο έχουν ἔνα ἐπίγειο Παραδεῖσο: Τις Ἰνδίες. Ἐκεὶ πέρα θεωροῦνται ως «εἴλιοι» ἀνθρώποι καὶ δαιμονῖται σὲ δύο κατηγορίες: στοὺς «φασιάρρορες» καὶ στοὺς «επαμάσα». Οἱ Ἰνδοί, διως ἔργοτε, εἰνες ὁ μόνος λαός ποὺ θεωρεῖ τὴν δουλειὰν ὡς τὸ ἀπωταῖο καὶ γι' αὐτὸν δένθεται καὶ περιποιεῖται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τοὺς ζητιάνους, οἱ ὅποιοι ἔσχορυ νὰ τοὺς διασκεδάσσουν μὲ τὰ κατατηλτικά πρόγραμματα θαυματά τους (φαριχόδες) καὶ μὲ τοὺς ὄμορφους κορούς καὶ τὰ τραγούδια τους (ταμάσι).

Στὴν Ἱερουσαλήμ ἐπίσης, ἡ ἐπιτεία ἔχει κατατήσει νὰ θεωρεῖται ώς τὸ πιὸ προσδόκητό ἐτάγγηρο καὶ ὑπάρχει ἔκει μᾶς ἀπόκρυφη δράγματος ζητιάνων, τὰ μέλη τῆς ἀντοίας ἀνέρχονται σὲ πολλὲς χωματεῖς. Μὲ τὴν πρόσφατη λοιπὸν διὰ πολὺν πετραδένιαν ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Τόπους, ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰοσαφάτ καὶ πλ. ἔχουν ἴδρυσει ὀλόκληρα πρωτοπορεῖα μὲν ὑπαλλήλους ποὺ περιποιεῦνται σ' ὅλη τὸν κόσμο, γιὰ νὰ συγκεντρώνουν τὶς διενθύνεις τῶν προσώπων, τὰ ἀνοία σὰν ἔξαπτούσαν μὲν αὐτὸν τὸν ἔξτρα τρόπο τὴν ἐπιταίνεις. Αὐτὴν ἡ ἀπόκρυψη δραγμάτων τῶν ζητιάνων, διως ἔχει ἔξαρσιθεῖ, στέλνει 50 ἔκπτωματα τὸ χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κερδίζει κολοσσιαῖα ποσοῦ μὲ τὰ πετραδάκια καὶ τὰ ἀγριολιούδια τῆς Ηλαίστρης, οπάρχονταν καὶ

«Ἐκτὸς διως ἀπὸ τὸν ὑπάτοις αὐτὸν ζητιάνους, ἔχει ἀρκετά περιεργούς λόγους. «Ἐνας ἔτιος ζητιάνος εἶναι καὶ ὁ πατέρωντος στὴ Βίεννη! Ὄτι Πεφάρφερ, ὁ ὅποιος ήταν ἄλιστε ἔνας ἀπὸ τὸν τεῦθιμον γλεντζέδης τῆς καὶ διποίων, διως ἔμαθε μᾶς ἡμέρα ἀπὸ μὲν μάγισσα διὰ δὲν θὰ ξύνησε περισσότερο ἀπὸ δέκα χρόνια, ἀρχισε νὰ κάνῃ μᾶς τρελλή ζωὴ καὶ νὰ κατασπαταλᾷ ὅλη τὸν τὴν περιουσία... Τὰ δέκα χρόνια ὅμως πέρασαν καὶ διπάρφερ ἔχασαντο τὸν ζῆντον περιεργεῖαν νὰ ζῇ. Μὰ ήταν πειρά ἀπένταρος καὶ γιὰ νὰ μήν πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πενία, ἀναγκάστηρε νὰ γίνη ζητιάνος, συγκινώντας τὸν διαβάτες μ' ἔνα πολὺ πρωτότυπο τρόπο. Κρέμασε δηλαδὴ στὸ στήθος του μᾶς πινακίδα ποὺ γράψει τὰ ἔξτις:

«Ἐλέγχουσε ἔνα φτωχὸν καὶ οἱ οἱ ποὺ ἔχασαν πολὺ ἀπόμενον γὰρ ήταν, ἐνῶ τοὺς ηταν γραφτὸν πατέρων γεγονός.

Βλέπετε λοιπὸν διὰ τὸ μόνο ποδόγυα ποὺ δὲν ἔχεις αὐτὸς ὁ διακεκαδαστικὸς Πεφάρφερ, εἶναι τὸ αχιοτέμαρο του.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ

(Τοῦ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ)

Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ έναν κρηπιδό δρόμο, ένας ζητιάνος μ' ἐπιληπτικής. Εἶχε τὰ μάτια του διαριπιέντα καὶ κόκκινα ἀπὸ τὶς ἀγρίτνιες, τὰ χείλη του μελανισμένα ἀπὸ τὸ κρόνο καὶ τὰ ωνύχια του κουφελιασμένα.

«Ω! Πόσο ἀπαδιαίσια είχε συντρίψει η δυστηχία τὸν ἀνθρώπο τοῦ κείνου!

Μοῦ ἀπλάσκε τὸ κοκκιαλιώκιο καὶ βράχιο τοῦ χέρι, ζητῶντας μου ἐπειρωτήσιν. «Αναστέναζε ἐπικαλούμενος τὸν οίκτο μου.

Ψάχτηρα σ' ὅλες μου τὶς τούτες. Μὰ δὲν κρατοῦσα τίποτε μαζί μου: Οὔτε πεντάρα, οὔτε μαντῆμα, οὔτε ραλί, τίποτε...

Καὶ τὸ χέρι του ζητιάνου περιώνετε ἀπλαμένο, τρεμουλιάζοντας μὲ ἀγωνία.

Ταρσεργμένος, μὴ ξέροντας τὶ νὰ κάμα, ξιστα τὸ γεροντιαῖο καὶ βράχιο ἔκεινο χέρι καὶ τδοφεύει μόσα στὸ δικό μου.

— Μή μὲ κατηγορήσεις, ὀδελέφε μου, είτα. Δὲν ἔχω τίποτε σήμερα μὲν τέλον μου...

Ἐσεῖνος μὲ κόπταξε μὲ τὸ θλυμένο τον τὸ βλέψια κατάματα καὶ τὰ μελανισμένα του τὰ χείλη χαμογέλασαν γαλήνια.

Μοδστρές ἐπόησε μὲ τὰ ψηφάρια τὸ δάντυλα τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε μὲ βραχήνη, τρεμουλιώστη φωνή:

— «Ε.. ἀδελέφε μου, δὲν πειράζει. Εὐχαριστῶ γι' αὐτό. Καὶ δέργες σου αὐτὸς εἶνε ἔλεμοστην, καὶ ἡ κειμαφία σου η πό μεγάλη ἔλεμοστην.

Τότε ξαρκά κατάλαβα καὶ ἔγινε διὰ εἰκα πάρει κάτι. ἀπὸ τὸν ἀδελέφο μου, τὸ ζητιάνο!

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«Ο δημοτικὸς σύμβουλος Ράντι καὶ ὁ φρουρὸς τοῦ Δημαρχείου. Πῶς τεύ ἐπετράπη ἡ εἰσόδεσ. Τὸ λεξιλόγιο τῶν μεγάλων συγγραφέων. Καὶ τὸ λεξιλόγιο τοῦ λακοῦ. Τὸ γῆραξ καὶ ἡ μάθησις. Τὶ σκαρφέρει ἡ Ιστορία, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴν πολιορκία τῶν Παρσίων ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τὸ 1870, μὰ βραδειά, πλήθος λαοῦ εἰχει μαζευτεῖ μπροστά στὸ Δημαρχείο μᾶς κεντητῆς συνοικίας, παιγνιοτοῦντας τὴν συγκονονία καὶ περιμένοντας νὰ μάθῃ νέα σχετικῶν μὲ τὶς πολεμικὲς ἀπογειρθῆσεις.

Οἱ Παρσιοὶ ήσαν οὖν ἔξαργοι μενοὶ καὶ γι' αὐτὸν ἡ πόρτα τοῦ Δημαρχείου φύλασσαν ἀντηγόνων ἀπὸ τοὺς φύλακες ποὺ εἶχαν διαταγὴν γ' απαγορεύονταν τὸν εἰσόδο σὲ κάθε πόλιν ποὺ δὲν ήταν πόλις ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν δημοτικό σύμβουλο Ράντι.

«Ἐξαρτεῖσθαι τοὺς πρόσωπους τοῦ Ράντι ήταν η ζήτηση νὰ εἰσέσθῃ.

«Ἐνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τὸν ἐπισταμάτησε τότε, προτείνοντας τὴν ματαγιονέττα του.

— Ποῦ πάτε; τοῦ φύλακε.

— Στὸ Δημαρχείο.

— Απαγορεύεται ἡ εἰσόδος! «Ἐχετε ἀδεια ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸ σύμβουλο Ράντι;

— «Οχι...

— Τότε πισσό!... Δὲν ἐπιτέρπεται,

— Μὰ ἦν ὁ σύμβουλος Ράντι εἶμαι ἔγιν διδος;

— Δὲν ἔχοτε τί μου λέσ, κύριε μου. Χωρίς ἀδεια τοῦ συμβούλου, σου ἐπανάλαμβάνω, δὲν ὑά περάσης.

— Θέλεις λοιπὸν μᾶς διαταγή, ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν ίδιο τὸ Ράντι;

— Μάλιστα!...

Τότε ὁ Ράντι ἔγινε ἔνα χαρτάκι καὶ ἔγραψε: «Αρήστε με νὰ περάσω.—Ράντι, Δημοτ. Σύμβουλος».

— Τώρα είστε ἐν τάξι, ἀπάντησες φρουρός χωρίς νὰ ταραχθῇ καθώλου.

Καὶ τὸν ἀφέστη νὰ περάσῃ ἐλεύθερα.

* * *

«Ο Σιαζήπης ἐχρησιμοποίησε τὸ πλοιούτερο λεζιλογίο ἀπὸ ὅλους τοὺς συνγραφεῖς. Ή λέξεις ποὺ συντάντην μεσά στὸ δράματά του, ἀνέρχονται σὲ 16,000 περίπου. Ο Μίλτων ἐπίσης ἐχρησιμοποίησε πλούτιο λεζιλόγιο ἀπὸ 8,000 λέξεις.

Εἶναι δὲ ἔχασιμωμένο διὰ ένας πτυχιούχος Πανεπιστημίου δὲν μπορεῖ νὰ χορηγηθοῦσαν, κατὰ μέσον δρόμου, περισσότερες ἀπὸ 3,000 λέξεις. Ο κονύς λαζαρός χορηγηθοῦσε μὲν γιὰ τὶς καθημερινές του συνδιλατήσεις τοῦ περίπου 2,000 λέξεις.

* * *

«Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενον!»
Τὸ σοφὸν ἀπὸ γνωμικὸν ἐπικεντεύεται ἀπὸ ἀπειρα Ιστορικά παραδείγματα.

Ο Κάτων, ξέσαρπνα, ἀρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα σταν ηταν δύστητα.

Ο Σωκράτης στὰ γηρατεῖα του ἐπίσης ἔμαθε νὰ παιᾶν μουσικὸν δράγμανο.

Ο Πλοιούταρχος ἔμαθε τὰ Λατινικά σὲ προχωρημένη ἡλικία.

Ο δέκτων Τύμονταν, λίγο ποὺ τὸν θανάτου του, είχε ἀρχίσει νὰ καταγίνεται μὲ τὴν ἐμμάθηση τῆς γερμανικῆς γλώσσας.

Ο Φραγκίλινος ἀρχισε τὶς φιλοσοφικὲς σπουδές του μετὰ τὸ πεντηκοστό ἐτος τῆς ἡλικίας του.

Ο Νόρντεντην μετέφρασε τὴν Αἰλειάδα σὲ ἡλικία 68 ἑταῖν.

Ο Βοκάλιος τριάντα ἑτῶν ἀρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν Τοσκανικὴ διάλεκτο, στὴν δοτούση ἔγραψε τὸ περιφημένερα ξέργα του.

Ο Κάρολος Μάρξ, ἀρχισε τὸν ἑπτατούρην τὸ Ρωσικά.

Καὶ τέλος δὲ Λένιν, δὲν ἐφαρμοστῆσε τῶν θεωριῶν τοῦ Μάρκου, κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ τῆς ζωῆς του, ἐπούδαπε τὴν Τσεχοσολοβικὴ γλώσσα.

* * *

«Η εὐγενῆς δύστοινα τῆς Βενετίας Μαριάνα Δεσπότη, είχε τὴν ἀτικήα νὰ χάσῃ τὸν μονογενὴ γυνοῦ της καὶ ἀπὸ τότε περιέπεσε σὲ ἀτεργοτήτην. «Ενας λερέν, οἰκογενειακός της φύλος, προσπαθῶντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τὶς είπε μᾶς μέρας:

— Παρηγορήσουν, μαγατητή μου... «Ἐγχιμήσουν διὰ τὸ Θεόδιτας τὸν Αβράμιον νὰ θυσιάση τὸν θίνο του καὶ διά τοις μέρος:

— «Αχ! πάτε μου, ἀπάντησε τὴν Γογγίστην. «Ἄλληντος ποτὲ μὲ πάτεια θυσία σὲ μᾶς μπτέρα!

